

θησκεία βάσις ἐστὶ τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου. Ἐμοὶ μὲν οὖν, φίλτατοι ἐπαῖροι, εὐγνωμονοῦντι ἀεὶ ὧν εὖ ἔπαθον καὶ τετίμημαι ὑφ' ὑμῶν, γένοιτο καὶ ἔργοις ἀποφῆνασθαι ὅσος ὁ ἐμὸς πόθος Ἀθήνας ἰδεῖν ὑπὸ φιλοσοφίας ἀνωρθωμένας· ὑμεῖς δὲ, ὡσπερ ἤρξασθε αὐτῷ γενναίως καὶ ἐμβριθῶς χωρεῖτε εἰς τὰ πρόσω οὐτ' ἐπαίνοις προσούμενοι, οὐτ' ἐμποδῶν οὐδὲν ἀνυπέβλητον ποσὶν Ἀθηναίων ἡγοούμενοι. Ἐρρώσθε! »

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ ΝΟΡΘΙΟΣ Πολίτης Ἀθηναῖος.

ΑΝΘΙΑΣ.

Ὁ ἰχθύς οὗτος κατ' Ἀθηναίων τὸν Δειπνοσοφιστὴν (α), ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ κάλλιχθους καὶ καλλιώνυμος καὶ ἔλοψ· οἱ δὲ Γάλλοι ὀνομάζουσιν αὐτὸν Brochet, εὐρίσκεται δὲ κατὰ τοὺς ποταμούς καὶ τὰς λίμνας καὶ σπανίως ἐν τῇ θάλασσῃ πλησίον τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν· εἶναι δὲ τοσοῦτον αἰμοβόρος καὶ ἀδδηφάγος, ὥστε πολλάκις δοκιμάζει νὰ καταπῆ ἰσομεγέθεις αὐτοῦ ἰχθύς. Παρατηρήθησαν μάλιστα ἰχθύες τούτου τοῦ εἶδους ζητοῦντες νὰ καταφάγωσιν ἀλλήλους καὶ ἐκπνεύσαντες ὁ εἷς ἐν τῷ στόματι τοῦ ἄλλου· ἡ δὲ τοιαύτη ἀδδηφαγία τοῦ ἰχθύος τούτου ἔδωκεν, ὡς φαίνεται, εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Λύκος, δι' οὗ ὀνόματος πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ὠνόμαζον τὸν Ἀνθίαν. (β).

Ὁ ἰχθύς οὗτος εἶναι ἀξιοπαρατήρητος ἕνεκα τοῦ παραδόξου σχήματος τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἥτις εἶναι μακρὰ καὶ πεπλατυμένη ἀπὸ τοὺς

ὀφθαλμοὺς μέχρι τοῦ ρύγχους, ἔχουσα σχῆμα σχεδὸν τετράγωνον καὶ πλήρης μικρῶν ὀπῶν· καὶ ἡ μὲν κάτω σιαγὼν εἶναι μακρυτέρα τῆς ἄνω καὶ ὠπλισμένη ὑπὸ σειρᾶς μικρῶν καὶ ὀξέων ὀδόντων, κατὰ δὲ τὴν ἄνω σιαγῶνα δὲν ἔχει διόλου ὀδόντας, ἔχει δὲ δύο σειρὰς ὀδόντων ἐν τῷ οὐρανίσκῳ, ῥάχιν δὲ μέλαιναν, γαστέρα πλατεῖαν, πεποικιλμένην διὰ λευκῶν σιγμάτων, οὐρὰν δίκρανον καὶ πτερυγία ἀπαλά· τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς βυθισμένους ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων αὐτῶν.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ἰθῶν τῶν ζώων διηγείται, ὅτι ὅπου ὑπάρχουσιν Ἀνθία, ἐκεῖ δὲν εὐρίσκονται ἐνυδρὰ θηρία. Διηγοῦνται πρὸς τοῦτοίς, ὅτι ἡ θήλεια τοῦ Ἀνθίου ὅταν μέλλῃ νὰ γεννήσῃ τὰ ὠὰ αὐτῆς ἀπέρχεται εἰς τόπον ὅλως παράμερον, φοβούμενη τοὺς ἄλλους ἰχθύς, οἵτινες καιροφυλακτοῦσι διὰ νὰ καταπίωσι τὰ ὠὰ αὐτῆς. Ἡ γονιμότης τοῦ ἰχθύος τούτου εἶναι σχεδὸν ἀπίθανος, διότι βεβαίως εἶναι ὅτι ἠρίθμησαν ἐπὶ μιᾶς θηλείας τοῦ Ἀνθίου 128 χιλιάδας ὠών. Ὁ κοινὸς λαὸς πολλῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης μεταχειρίζεται τὰ ὠὰ ταῦτα ὡς δραστήριον καθάρσιον.

Τὸ μέγεθος τοῦ Ἀνθίου διαφέρει κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ καὶ τοὺς τόπους ὅπου ἐνδύεται· τὸ δὲ μεγαλύτερον αὐτοῦ μέγεθος εἶναι δύο πηχῶν. Λέγουσι δὲ ὅτι εἶναι μακροβιώτατος, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης ταύτης ἀναφέρουσι τὸ ἀνέκδοτον Φριδερίκου τοῦ Β', ὅστις ἔρριψεν εἰς τινὰ λίμνην Ἀνθίαν τινὰ σεσημειωμένον διὰ χαλκοῦ δακτυλιδίου, ὃ δὲ Ἀνθίας οὗτος ἀνευρέθη μετὰ διακόσια ἐξήκοντα δύο ἔτη διηγοῦνται πρὸς τοῦτοίς ὅτι ὁ ἰχθύς οὗτος εἶναι νοσημονέστατος, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν Καρόλου τοῦ Θ' εἶχον ἐν τῷ ἰχθυοτροφίῳ τῶν Παρισίων Ἀνθίαν τινὰ, τὸν ὁποῖον ἅμα ἐκάλουν ἐξ ὀνόματος ἐξήρχετο τοῦ ὕδατος καὶ ἐλάμβανε τὴν τροφήν αὐτοῦ.

(α) Βιβλ. ζ. 17.

(β) Ἀθίν. αὐτόθι.